

Als zijn vrouw hetzelfde zou doen – zich avond aan avond in het tuinhuisje nestelen met meegesmokkeld bier en sigaretten – zou hij gaan scheiden. En dus besluit journalist Thomas Braun (44) te stoppen met roken, minder te drinken en te gaan sporten. Héél ambitieus.

stiekem gedoe Din de schuur

Zullen er vrouwen bestaan die na een dag hard werken tegen hun man zeggen: 'Zet mijn eten maar in de magnetron, ik ga eerst even tien bier drinken en tien sigaretten roken in m'n schuurtje, want ik heb een zware dag achter de rug.' En dat die man dan maar met z'n twee kinderen gaat eten terwijl z'n vrouw tot tien uur, half elf in het schuurtje blijft? Ik kan het me niet voorstellen. Zo zijn vrouwen niet.

Mannen wel. Mannen zoals ik. Ik kom 's avonds door de voordeur thuis, zeg snel hallo, ga er dan door de achterdeur weer uit, pluk onderweg zes, zeven biertjes uit het krat en nestel me in mijn zo geliefde tuinhuisje. Wim de Jong schreef in *de Volkskrant* ooit een prachtige column over mannen in schuurtjes en legde uit dat zij zich wijden aan typisch mannelijke rituelen als prutsen, rommelen, filosoferen, verzamelen, mokken, drinken, roken, hangen en hobby'en. Bij mij kan die opsomming stukken korter. Ik zit, rook, drink en filosofer. Soms denk ik: stel nou dat zij dat zou doen. Stel nou dat zij door de voordeur binnenkomt en door de achterdeur er weer uit gaat om vervolgens drie uur later ladderzat in bed te ploffen. Ik zou gaan scheiden, denk ik. Raar eigenlijk dat zij nooit wil scheiden. Of misschien heeft ze dat wel vaak gedacht, maar houdt ze die overweging verborgen voor mij.

Op 19 december 2009 grijp ik in. Ik wil het niet meer, dat roken en drinken en stiekeme gedoe. Ik wil niets meer te verbergen hebben. Hoe vaak pak ik niet opzichtig één biertje uit de koelkast om vervolgens, als ze even niet kijkt, er nog vijf naar buiten te smokkelen? Of prop ik m'n mond vol met kauwgom zodat het niet opvalt dat ik ook weer gerookt heb, nadat ik zo plechtig heb beloofd ermee op te houden?

Nee, alles moet anders. Ik druk mijn laatste sigaret uit en beloof mezelf alleen nog bij het eten een wijntje te drinken. En ik besluit te gaan sporten. Op de sportschool, waar ik met frisse tegenzin en een veel te vadsig lijf arriveer met een overdosis schaamte en drempelvrees, ligt een folder. Een stel fanatieke wielrenners gaat in juni 2010 de Dolomieten beklimmen. Even voor de duidelijkheid: in de Dolomieten heb je de Stelvio en de Gavia, dat zijn bergen van bijna 3000 meter hoog. Ik houd de folder in m'n hand en denk gelijk: het is wel héél ambitieus me hiervoor in te schrijven. Zeker voor een man die al paars wordt bij het veters strikken. Toch neem ik de folder mee naar huis.

'Doen!' Dat is het enige dat mijn vrouw tegen me zegt. Vindt ze dat ik het moet doen in de hoop dat ik daar een bocht zal missen? Nee, dat is te cynisch gedacht. Zij krijgt na het lezen van de folder visioenen van een sportieve, afgetrainde, frisse, fitte kerel die bij thuiskomst gezellig aanschuift aan tafel, 's avonds z'n kinderen enthousiast voorleest zonder tussendoor een boer te la-

ten en 's ochtends als een jonge god zijn bed uitspringt. Maar kan ik dat wel, mijn leven zo drastisch omgooien? Die vraag stel ik hardop als ik, gehuld in slechts mijn Hema-onderbroek, naar mezelf sta te kijken in de spiegel. Mark Twain zei ooit: 'Wanneer een vrouw dikwijls in de spiegel kijkt, is ze niet ijdel, maar dapper.' Nou, zo voel ik me op dat moment ook. Behoorlijk dapper. Ik kijk naar m'n kin, en naar die andere twee er vlak onder. Ik zie ook twee tietten. Ik ben dol op tietten, maar niet op deze twee. En dan die buik. Ben ik dat? Ik pluk een blauw pluusje uit mijn navel. Laat hem vallen. Mijn ogen volgen het pluusje dat langzaam naar beneden zigzagt en op de glazen weegschaal valt. Precies tussen

Gehuld in slechts mijn Hema-onderbroek kijk ik in de spiegel. Ik zie twee tietten. Ik ben dol op tietten, maar niet op deze twee

mijn voeten. 93.6, zie ik staan. En zonder pluusje? Nog steeds 93.6. Ik neem een besluit: ik ga de Dolomieten over fietsen. Bij die laatste gedachte schiet ik in de lach en mijn kwabben schudden in de spiegel vrolijk mee.

Is het een midlifecrisis? Is het ijdelheid? Is het bewijsdrang? Of alle drie? Ik heb geen idee. Feit is dat ik precies aan half jaar na mijn ongelofwaardige besluit boven op de Stelvio aankom. *Nil volentibus arduum* – niets is moeilijk voor hen die willen. En jazekeer, ik kom nog regelmatig in mijn schuurtje. Om m'n peperdure racefiets te poetsen. Met pure alcohol. ■

Het eerste boek van Thomas Braun, Ga toch fietsen! – De metamorfose van een dikke veertiger verschijnt deze maand bij Nieuw Amsterdam.